

MOSSEGADES A L'ESCOLA BRESSOL

"Tant és, petons o queixalades, ambdós són conseqüències de les emocions que sentim. Els primers els normalitzem i els segons els patologitzem. Si no és problema el fet que un infant digui "totxe" en lloc de cotxe quan encara no sap parlar... per què ho és que mossegui quan encara no sap expressar sentiments? Si fos capaç de dir: *és que no t'entenc!, no et puc explicar el que vull, tinc ganes d'estar amb tu, em fan mal les dents...*, segurament ho faria i no mossegaria. Hi ha molts adults que no són capaços de dir: *em sento malament amb el que has fet* i es passen tres dies fent morros amb un mutisme completament voluntari." *Petons i queixalades, Imma Rius.*

Quan una cosa no ens agrada, no ens sembla bé o ens fa mal, els adults ho podem verbalitzar, podem dir "això que m'has fet no m'agrada", "em molesta el que em fas" o "m'has fet mal amb el que m'has dit o fet".

Els infants més petits, però, no ho poden fer. En primer lloc, perquè encara no saben parlar o tot just en comencen a aprendre i, en segon lloc, perquè no sempre poden posar nom a allò que senten. Per exterioritzar el que senten ho fan plorant, pegant o mossegant. A cap pare ni a cap mare li agrada que mosseguin el seu fill/a, i a les educadores tampoc, però és una situació força freqüent a l'escola bressol.

Molts pares es mostren disgustats quan el seu fill/a rep una mossegada. I sovint els sembla que des de l'escola no es fa prou per evitar-ho, però en realitat es fa tot el possible. La mainada viu moltes situacions que els porta a la necessitat de mossegar i no sempre les mestres som a temps d'evitar-ho, perquè passa en qüestió de segons.

Els infants estan aprenent a gestionar les seves emocions i a viure en societat, i no podem mantenir-los aïllats els uns dels altres per evitar que es mosseguin. És més, a vegades, el que comença com una mostra d'afecte, una abraçada o un petó, acaba en una mossegada. D'una cosa a l'altra, hi ha només un petit pas.

És qüestió, doncs, de tenir paciència i de mirar d'esbrinar què porta a les criatures a mossegar. Si està trist, angoixat o neguitós, podem assegurar-ns-el a la falda, abraçar-lo i ajudar-lo a posar nom al que sent: "estàs trist perquè vols la mare?", "t'has enfadat perquè t'han pres la nina, oi?", "ja sé que això no t'agrada i et fa enfadar".

Amb això, ajudem l'infant a entendre què li passa i a canalitzar el que sent. Li donem consol, li mostrem que l'entendem, i així es pot tranquil·litzar.

Sabem que la teoria és molt raonable però que com a adults, encara no sabem com fer front a aquestes situacions, en gran part perquè la tradició cultural de molts i molts anys no ens ho posa fàcil: "qui t'ho ha fet això?", "si et fan mal t'hi has de tornar!", "no hi juguis més amb aquest!" Però recordeu que ara tenim molts més coneixements pedagògics i podem fer-ho molt millor del que s'ha fet fins ara.

Per tant, no cal buscar culpables. Això no soluciona res. I a més a més un dia pot ser el vostre fill o filla i voldreu solucionar-ho en la intimitat de casa i sense ser jutjats ni pressionats. Si el vostre infant ha mossegat avui, podeu fer el mateix que a l'escola: interessant-nos per la situació de l'infant i fent-li saber que si mossega fa mal a l'altra persona, per la qual cosa no li agrada.

Quan el nen o nena és encara massa petit per entendre que si mossega als demés fa mal, es fa difícil de parlar-ne a casa si no passa en el moment, però si ja són una mica més grans, podeu fer reflexions similars i animar-lo, si és possible, a expressar allò que vol comunicar. És important que des de ben petits sàpiguen posar els seus límits als demés des de la calma. És important poder dir: "gràcies, ara no vull jugar", "m'estàs molestant", "em fas mal"...

Si al llarg del curs us segueix angoixant aquesta situació, no dubteu a adreçar-vos amb les vostres tutores o també us animem a anar a la biblioteca per demanar un conte relacionat amb aquest tema i poder-lo treballar a casa.

Equip docent EBM La Baldufa